

Világtalan ujjaim keretében az arcod.
Mint az álmukból fölvert tömbházlakók,
nézlek. Hozzád zavar már az októberi eső is,
félek: kimosdat a nyárból.
Be kellene takarni a világot a hajaddal,
hogy senki se fázzon.
Olyanok a gesztenyefák, mint egy félig megírt költemény,
mint egy befejezhetetlen vallomás.
Én csak szerelmes akarok lenni.
Azt hittem, túl vagyok bevádolt reményeimen,
túl vagyok minden áruláson.
Törődsz velem, te, aki olyan eleven, forró vagy,
tekintetedtől átforrósodik az arcom,
tekintetedtől áttüzesedik az ősz is.
Ilyenkor nem tudok szólni se, csak nézlek:
minden másnap újra
felfedezném szemed bűvös égitestjeit,
újra felfedezném nyakad harapdálnivaló hómezőit.
Mintha örökre hozzád indulnék.